

Meningen vil blive, at selv om Sagen af vedkommende Ministerium skønnes at kræve lægekyndig Indsigt, kan det dog lade være at høre Sundhedsstyrelsen, alt efter Omstændighederne. Det, finder jeg, er at gaa Sundhedsstyrelsen for nær og at gaa Samfundet for nær. Thi det aabner jo Mulighed for, at en Minister handlede vilkaarligt og skubbede Sundhedsstyrelsen til Side, hvor det ikke passede. Det vilde naturligvis ikke ske under den nuværende højtærede Justitsminister, men Sporene kunne jo skræmme. Jeg finder derfor, at disse to Ord bør udgaa. Det er mig ogsaa bekendt, at disse Ords Tilføjelse har vakt ret stor Uro i interesserede Kredse som aabnende en Dør for Ministeriet til dog at lade Sundhedsstyrelsen uhørt, hvor den skulde høres.

I § 5 er der paa forskellige Steder ogsaa tilføjet det samme: efter Ministeriets nærmere Bestemmelse. Om Tilsynet, som skal føres med Helbredelsesanstalter o. s. v., er der sagt, at det skal ske efter Ministeriets nærmere Bestemmelse. Det er rigtigt — det kan jo ikke være anderledes —, at Ministeriet maa have Ret til at sige: Det skal gøres, og det skal ikke gøres. Det er ingen suveræn Autoritet, Sundhedsstyrelsen kan have. Der er altsaa ikke noget at indvende imod, at det er indføjet. Jeg vil kun i Anledning af den Begrundelse, Lovforslaget giver heraf, udtale en Betænkelighed. Denne Ret for Ministeriet kan jo baade benyttes i negativ og i positiv Retning. Men bliver den benyttet i negativ Retning, d. v. s. til at standse eller hemme Sundhedsstyrelsens Tilsyn med alle disse forskellige Anstalter her i Landet, vil det let kunne berøve Sundhedsstyrelsen Lysten til at tage Initiativet. Og det var vel en af de store af Omstændighederne følgende Mangler ved det bestaaende Sundhedskollegium, saa længe det virkede, at det ikke kunde tage sig af den Sag. Der skete intet lokalt Eftersyn rundt omkring, det faldt bort, eller det effektueredes ikke. Det skulde nødigt efter den nye Organisation komme til en lignende Svækkelse af Ansvar og Initiativet hos Sundhedsstyrelsen i denne Retning. Jeg vil altsaa anmode den højtærede Minister om snarere at benytte denne Bestemmelsesret, som han utvivlsomt vil have, til i positiv Retning at foreskrive og nærmere bestemme og regulere, hvor Pligten er, og hvorledes den skal udføres, end at begrænse den alt for stærkt og derved berøve Styrelsen Initiativ, Ansvar og Lyst.

Den samme Indskrænkning fæller den

samme Henvisning til Justitsministeriets Bestemmelsesret er ogsaa indføjet, hvor der er Tale om de ekstraordinære Møder, som kunne holdes med samtlige Embedslæger og med tilkaldte Mænd fra Kommunerne og Organisationerne og tekniske Fagmænd. Det hedder der, at det skal ske efter indhentet Bemyndigelse fra Justitsministeriet, og det kan naturligvis være fuldstændig rigtigt. Men naar der tilføjes, at denne Bemyndigelse skal indhentes i hvert enkelt Tilfælde, tror jeg, at den højtærede Minister der binder sig selv for meget. Thi hvorfor skulde han ikke kunne hjemle en Indkaldelse til 2 eller 3 Møder, til en første, anden og tredje Behandling paa een Gang eller for et Aar ad Gangen, alt efter Omstændighederne. Det forekommer mig, at det kunde gøres uden mindste Skade og uden mindste Indskrænkning, og at det tværtimod vilde virke i modsat Retning, om man strøg disse Ord: i hvert enkelt Tilfælde.

Den næste Paragraf, hvori der foretages en Forandring, som jeg beklager, er § 11. I Kommissionsudkastet var der her givet Sundhedsstyrelsen ved dens Formand Adgang til mundtlig Forhandling med Centraladministrationens forskellige Afdelinger. Denne Adgang har Ministeriet fundet ikke burde gives. Det kunde blive for bindende for Ministeriet og egnede sig ikke til Optagelse i en Lov, hedder det. Ja, i denne sidstnævnte Henseende maa jeg dog gøre opmærksom paa, at Bestemmelsen, saaledes som den er optagen i Kommissionens Udkast, kun er en nærmere Udførelse af, hvad der fandtes i de Lovforslag, som i en Aarrække af forskellige Ministre blev fremsatte, hvor netop det Princip var fulgt: Raadet har ved sin Formand Adgang til mundtlig Forhandling med alle vedkommende Myndigheder, ogsaa Centralmyndighederne. Man har altsaa ikke den Gang fra Justitsministeriets Side fundet, at det var noget, som ikke kunde optages i en Lov, og det viser sig da ogsaa, at man endog langt tidligere har været inde paa dette fra administrativ Side. Alle de, som have fulgt med i denne Sag, vide, at der i „Ugeskrift for Læger“ i 1881, maaske ogsaa tidligere, har været ført en Diskussion angaaende Spørgsmaalet, om Styrelsen af Sundhedsvæsenet ved en eventuel Omordning skulde optages som et Departement i Justitsministeriet eller skulde være en selvstændig Myndighed. En saa stor administrativ Autoritet i Justitsministeriet som den afdøde Departementschef Ricard skrev